

Libres de Baptismes de la Parròquia de Santa Maria del Mar

(Continuació)

1708.—Filla de Bartomeu Rabell, milites ex cohorte Domini Cavideta, sub Jacobo Trick duce.

1709.—Fill de Leonard Koch, militar.

1709.—Filla de Joan Gorgine Ossendorfen de la Companyia de Dragons del Capità Baró de Teitenhoffen, del Sereníssim Emperador a Catalunya.

1714.—Filla del noble D. Francisco de Magarola i Flavià de Barcelona en la present vila ara populat.

1714.—Filla del Magnífic Josep Estany i Torres, Doctor en Medicina, en dita vila populat.

1708.—Fill de Joan Cenuc, sargent major del regiment d'infanteria que serveix el rei d'Espanya.

1718.—Filla de Josep Ribera, Alfèrec de Dragons en el servei del Rei. Padri, Miquel Zorrilla, tinent en el regiment de Castilla.

1743.—Miquel Molinas i Sicard. Ensenyà filosofia al col·legi del Bisbe de Girona, fou beneficiat de la Comunitat de Palamós, Domer d'Ultramort, Canonge de St. Feliu de Girona i després (1782) canonge de la Catedral de Girona.

• 1748.—Filla de Joan Martan, soldat del Regiment de Guàrdies d'Orleans. Padri, Flauri, sargent. Nada trobant-se de passatge.

1763.—Fill de Joaquim del Monte, cabo de fusillers.

1765.—Filla de Manuel Seró, *cabo* primer del Regiment d'Artilleria habitant en el castell.

Nota d'una missió.

En 6 de novembre de 1716 el M. R. P. Antoni Palou de la Companyia de Jesús i del Col·legi de Girona en el curs de missions que havia començat amb autoritat apostòlica, arribà en esta vila de Palamós. I en ella continuà per espai de deu dies son apostòlic exercici, amb considerable fruit de les ànimes, quedant los habitants amb singular tranquil·litat i edificats els circumveïns que concorregueren a la dita missió.

Arribats a l'any 1768 trobem una novetat interessant. Apareix el primer taper.

Fill de Josep Marquès, taper i ans, sastre.

1770.—Padrí, Joan Estrach, taper.

Padrí, Francisco Gernach o Xarnach, taper.

1771.—Padrí Josep Vilà, taper.

» Filla de Josep Gamirà, taper. (Son pare, mariner.)

» Padrí, Antoni Molinet, taper.

» Fill de Joan Casademont, taper.

» Filla de Jaume Montaner, taper.

» Padrí, Jeroni Joan Prats, jove taper.

1772.— » Joan Roca, taper.

Padrí, Feliu Estrach, taper, habitant a Palamós, natural de Llagostera.

1773.—Filla de Jaume Montaner, taper.

Padrí, Joan Gorgoll, taper.

1773.—Fill de Francisco Xernach taper.

Padrí, Segimond Vila, taper, habitant a Palamós, natural de Calonge.

1773.—Padrí, Pere Prats i Vila, taper.

» » Josep Gorgoll, taper.

» Fill de Miquel Roberto, taper.

1774.—Fill de Jaume Montaner, taper.

» Filla de Feliu Estrach taper i hostaler.

» Padrí, Salvador Geronés, jove taper, habitant a Palamós, de Cassà de la Selva.

1774.—Fill d' Pau Pagès, taper.

» Padrí, Pere Prats, jove taper.

» Fill de Josep Gorgoll, taper.

» Filla de Miquel Roberto, taper.

» Filla de Joan Casademont, taper.

1775.—Fill de Josep Gamirà, taper.

» Fill de Jaume Montaner, taper.

1776.—Padrí, Salvador Avallí i Salvà, taper.

1776. —Padrí Joan Pagès, taper.
 › Fill de Miquel Roberto, taper.
 › Padrí, Pere Cama, jove taper.
1777. —Filla de Jaume Montaner, taper.
 › Padrí, Jaume Vicens, taper.
1778. —Filla de Joan Pagès, taper.
 › Padrí, Salvador Geronés, taper, de Cassà.
 › Fill de Miquel Roberto, taper.
1779. —Filla de Pau Pagès, taper.
 › Filla de Josep Gorgoll, taper.
 › Filla de Jaume Montaner, taper.
1780. —Fill de Feliu Estrach, taper, natural de Llagostera.
 › Fill de Jaume Montaner, taper.
 › Filla de Salvador Mir, taper, natural de Vidreras.
 › Fill de Josep Gorgoll i Roca, taper.
 › Filla de Miquel Roberto, taper.
1781. —Padrí, Sebastià Galtés, jove taper.
 › › Narcís Quèvolts, taper.
 › › Baldri Serrabella, taper.
1782. —Filla de Pau Pagès, taper.
 › Padrí, Salvador Gironés, taper, de Cassà de la Selva.
 › Fill de Feliu Estrach, taper.
 › Padrí, Joan Pagès i Reixach, treballador, avui taper.
 › Fill de Sebastià Galtés i Bassó, taper.
 › Fill d'Isidre Mont i Tabà, taper, natural de Calonge.
 › Padrí, Fortunat Mir, taper de Vidreras.
1784. —Fill de Joan Gorgoll i Roca, taper.
 › Filla de Miquel Roberto i Sàbat, taper.
 › Padrí, Francesc Marquès i Roure, jove taper.
1785. —Padrí, Joan Roca i Vilató, taper.
 › Fill de Pere Prats i Vila, taper.
 › Fill de Pau Pagès i Valentí, taper.
 › Filla de Sebastià Galtés i Bassó, taper.
1785. —Fill de Joan Pagès i Reixach, treballador de la terra i, en lo present, taper.

1785. —Padrí, Manel Garrell i Xernach, jove taper.

Així, doncs, segons les partides de baptismes desde l'any 1768 al 1785 hi havia a Palamós 31 persones consagrades a la indústria tapera. Encara que ha d'afegir-s'hi un petit número de tapers que no aparegueren en les partides esmentades, el número total, en l'aparició de la nostra indústria no arribava al 2 per cent de la població.

Continuarà

Tan vella..!

Tan vella, tan vella
quina pena em feu,
demanant almoïna
sembla que ploreu.
Vos trobo a la porta
d'un casal antic
que pietós ampara,
sempre us és amic.
Jo us sé un xic la història
que m'ha fet plorà...;
el fill que estimàveu
la mort l'allunyà
de vós i altre dia
l'espós us prengué,
i el camí que fèieu
d'espines fou ple.
Vostre mà tremola,
té un gest de dolor,
té fredors de marbre,
de cïri el color,
quan hi cau l'almoïna
tota agraïment
la beseu plorosa,
com un ric present,
jo bé prou voldria
que retornés d'or,
per guarí la pena
que porteu al cor.
Voldria... voldria...
per les vostres mans
la tasca agradosa
de breçà els infants,
i fer la veu trista
tan plena d'enyors,

el contà rondalles
de rosats colors.
Tan vella, tan vella,
sempre em recordeu,
la padrina morta
que aimava el cor meu.
Bé us la besaria
la pàl·lida mà,
mes... tinc por, pobreta
de fer-vos plorà,
mostrant altra volta
la clara visió,
de quan la besava
el vostre infantó...
Més val que no torni
el record perdut,
fóra encar més trista
vostra solitud.
Tan vella, tan vella
quina pena em feu,
demanant almoïna
sembla que ploreu..!

M.^a DEL CARME CARME

Proses del viure a Solius

Amb fonda emoció hem posat els ulls en l'obra pòstuma del bon amic En Xavier Montsalvatge, que al Cel sígui, obra que en fervorós homenatge han editada els amics de «El Pensil» de Girona i que resulta ésser, com bé diu el prologuista En Joaquim Pla, un estimat reliquiari per a tots aquells qui en vida estimàrem el bon artista gironí.

De les impressions de convalescent, hi ha la dels sorolls que també ha impressionat darrerament a D'Annunzio. Sembla que l'escriptor, ressucitat, ens ofrenà un meravellós parlament.

Els sorolls

En les innumbrables matinades de ma llarga convalescència a Solius, he après a conèixer tots els petits sorolls de la casa que hostatjo, bastida bellament al mig d'unes grans bosquíries.

El xerrotejar dels pardals qui juguen dins el taronger de l'hort, el potejar sec de la conilla espantada dins la gàbia, el xiuxejar de l'escombra al bell matí, l'udol apagat de la llar encesa, el salmejar dels pins a l'arribada de la marinada: tots els sorolls me són grats i coneguts al igual que antics i bons companys.

Ara el meu esperit és torbat per una fressa nova, desconeguda, que la raó no pot pas explicar-se... El gotejar remorós d'una font...? La voladúria d'un ocell que no es mou de lloc...? S'és eixernada la marinada abans d'hora...?

—Beneta! Puja, Beneta!

—Què mana mon senyor?

—Sento un soroll feble i rar a la cambra d'abaix. Què deu ser?

—Potser els conills.

—No. Conec el rosegar seguit i el trescar d'aquest animaló insaciable. No són els conills.

—Potser l'olla que bull.

—Tampoc és l'olla. El seu roncar casolà m'és estimat i conegut.

—Doncs serà que em sent quan reso la Corona.

—I què és la Corona?

—Una devoció que avui he començat a fer sortint de missa i abans d'esmorzar. Ai, Senyor! Cal posar-se bé amb Déu!

Païsatge

Sota el mirador de la masia, les feixes de blat s'escalonen fins a la cloterada ombrívola, boges de llum com banderes d'or desplegades al vent. Devora seu, el riu canta cobricelat per les arbredes totes tremoloses i apassionades pel seu besar inquiet.

Més enllà, camps sangonents, rostolls encesos, prats tendres, boscos avellutats, enronçant gentilment els pobles semblants a ramats condormits dintre de la cleda, i les masies disperses que sotgen les collites calladament amb els ullassos malfiats i escrutadors de llurs finestres.

En l'horitzó, darrera les suaus muntanyes arrodonides com les nuses d'una formosa adormida, el cobalt dur i lluminós de la mar en calma, la blavor profunda i transparent d'un cel clar.

Jo no sé pas, aimada meva, si és el bon temps d'estiu que ha portat tanta vida i oriflames en els nostres camps, tant de prodigi i de somni en cels i muntanyes. Jo puc creure que el miracle ha sigut fet per la teva clara presència que tot ho amara amb orgies de llum imposant i sanitària.

I al teu encís, la terra apar un somni prodigiós, i mon rústec hostatge muntanyenc, el palau que la màgia d'un príncep indi creà en el misteri florit d'una consel·lació vagabunda.

Hivern

A través de les portes forrellades, m'arriben sorolls espaventables. Sembla el traquejar d'esquelets damnats dansant cim la neu empedreïda per les glaçades. I en la nit que avença quimèrica, formosa meva, em manca la claror dels teus ulls.

Els focs-follets que rondon la mort qui refà els camins esborrats per la tempesta cercant l'humana presa, omplen de cicatrius les escletxes dels finestrons de ma cambra de malalt. La nit avença dolorosa, i a mi em manca l'escalfor del teu braç.

I ma boca devé resseca com si mai hagués conegut l'empremta embriagadora d'un besar amorós. Devé roenta per les paraules d'angoixa i de por que li dicta la febre que m'abrusa... La nit avença tenebrosa, formosa meva, i a mi em manca la frescor dels teus llavis saginosos.

Que la claror del teu mirar pot fer-me triomfar de la nit: i el teu braç retornar a la vida el meu cos atut de fred: i el teu petó aturar l'ànima que vol abandonar ma pensa, perduda ja en les misterioses i insondables profunditats de la més boja de les quimeres...! La Mort!...

Càntics de mar, d'amor i de mort

Obra d'En Ferran Soldevila, on la nota poètica emotiva brolla més en les composicions curtes.

A una donzella

Si és ton cos una intacta meravella,
el teu gest l'acompanya lletjament.
O qui et pogués estatuar, donzella!
o qui pogués llevar-te el moviment!

En marbre fores. En l'edad novella
grat me'n sabria la novella gent;
i perquè en vida vares ésser bella
fores en mort lloada eternament.

En canvi, ara, les anyades àgils
cavalcaran sobre tos membres fràgils,
un jorn mesquí dintre del vas desfets.

I de la teva ponderada glòria
no en romandrà ni el nom ni la memòria,
car jo, que et canto, no diré qui ets.

L'absència

He entrat per la contrada beneïda
que il·luminà la teva llum fugaç;
per les senderes d'ombra condormida,
santificades totes del teu pas.

Veig els pollancs de tremolors daurades,
la casa agemolida vora el riu;
veig la verdor submisa de les prades,
on s'arrapava el defallent estiu.

I les diades veig, en llunyania,
que tu vas perfumar de ta sentor:
tu, la meva bondat en l'alegria;
tu, ma serenitat en la dolor.

Però no sé que hi ha dins tota cosa
que em fa envers tota cosa com estrany;
que, del pregon de l'ànima desclosa,
llàgrimes muntan i s'exhala el plany:

—Camí, camí: ¿no serves les petjades
d'aquella amiga meva qui partí?

—Eren lleugeres com les de les fades
i cap empremta no han deixat en mi.

—O riu qui reflectíres son imatge!
no l'has servat en el teu sí pregon?

—Mes aigües, en llur lent vagabundatge,
se l'endugueren, i qui sap on són!

Veig el solell, que a l'horitzó s'acosta:

—La meva amiga, no em diràs on és?

—Per aquests camps, quan me n'anava a posta,
la viu un jorn i no l'he vista més.

Llanguir d'enyorament ma pensa cuida.

—Res no ha servat el seu senyal donós?

Estoig sense joiell, campana buida,
o vall!; tot record seu en tu s'és fos?

I diu el cor: —Hi cercaràs debades
un seu vestigi, baldament mesquí:
ella ha fugit d'aquestes encontrades,
i en lloc la trobaràs, que és tota en mi.

Primera amor

Quan l'Esperança entrà a la porta de casa seva—una casa diminuta i bella del carrer d'Universitat—eixí de son pit un sospir de satisfacció. Al fi havia pogut deseixir-se d'aquell burinot que en tot el camí, des de la botiga de la Ronda de St. Antoni fins a casa seva, no havia deixat de seguir-li sos passos i mormolar-li paraules que la por i vergonya li havien privat de sentir.

Tot pujant l'escala, pensà en aquell curt incident. Tanmateix havia sigut ben tonta de pendre-s'ho d'aquella manera, perquè, ben mirat, aquell jove a qui ni tan sols havia esguardat, s'era portat d'una manera respectuosa i correcta. Demés, no era pas que no hi estés feta a sentir-se floretes, ja que la seva gràcia i formosura excitaven sovint l'entusiasme d'algun salta-taulells de cabell enllustrat, que trobava a les tardes esperant que obrissin les botigues. Acabà per envair-li un orgull instintiu, orgull que tenen totes les noies de l'edat de l'Esperança—primer esclat de la joventesa—en veure's seguides i admirades.

Entrà al pis; saludà barroerament la seva mare, i se n'anà de seguida al balcó, des d'on, amagada pels *visillos*, pogué veure son perseguidor. L'examinà atentament i, de moment, no el trobà gens desagradable: era jove, alt i ben plantat; vestia amb pulcritud impecable, qualitats totes immillorables als seus ulls. Es passejava de dalt a baix de l'acera del davant, amb el posat del qui creu ésser contemplat, ja que el jove pretendent, una mica coneixedor del cor femení, no ignoraria que segurament l'estaven contemplant des de dalt. Al cap d'una estona davallà pel carrer, i l'Esperança tractà de treure importància en aquell curt incident de vida juvenil.

A l'anar a dormir tornà a pensar-hi i li vingueren en memòria algunes frases que li havia dit. Li havia dit *bella*; no n'hauria fet cas dita per un qualsevol, però en recordar que ell li havia dit aquest mot, una frisança de goig il·luminà sa faç. En sa cambra plena de dolces intimitats, es contemplà en la gran lluna de l'armari i veié que ho era de bella. Sos ulls blaus com un cel de Mallorca, ornaven sa cara graciosa on hi lluien petites dents. Son cos, en la plenitud juvenil, era cobert per lleus vestidures que tapaven lleugerament ses formes arrodonides. Amb un gest airós de sa testa se desfeu sa

cabellera rossa, cobrint sa espatlla ivorina com escuma de cascada d'or. Bella era l'Esperança, i hom prevèia ço que seria la poncella en devenir flor esclatant de perfum i joinessa.

Tres dies durà l'asídua persecució. L'Esperança es feia mil suposicions de qui era i què feia son pretendent quan, tot d'una, es preguntà com deuria dir-se.

Fóra segurament un nom molt bonic. Quant hauria donat per saber-ho! Desitjava i dolia per entrar-hi en conversació; aprofitaria un pretext que se li presentés.

Ni ella mateixa sapigué com explicar-s'ho; un vespre, anaren de costat i enraonaren d'algunes nicieses. No procurà esbrinar com havia sigut; només sabia que era més feliç que abans. Fins sa mare notà l'alegria de sa filla que enriolava més encara aquella llar de flors i encisos.

La nova cundí ràpidament en el taller on treballava l'Esperança. Aquell jove que cada vespre l'esperava i amb qui se n'anava no podia ésser més que son promès. Tota s'enrogí en insinuar-li això ses amigues bromejant; acotà la testa, ruborosa, i no respongué res.

Dies de ventura foren per a l'Esperança els que seguiren. Estava plenament, bojament enamorada de son Enric. No pensava ni vivia sinó per ell amb tota l'ingenuïtat de sa joinessa: era la primera amor. Amb espurneig de joia complerta recordava les tardes de diumenge passades amb ell en algun parc. En llurs converses no hi barrejaven les intimitats d'enamorat; hi brollava sempre la puresa de la primera joventut. No parlaven mai del present. Tot era fer propòsits i plans per l'esdevenir; com els plavia viure un instant en llur vida futura!

Gustaven de la llum i les flors; anaven amb joia infantina als jardins de Montjuich: era llur paradís. Quantes voltes havien escoltat junts el plany d'un brollador i adorat el perfum d'una rosa! En els matins assoleiats sortien de la ciutat per cantar a ple aire la joia del dia. Pedralbes, font del Lleó, Vallvidrera, Conreria.... Quantes hores de ventura evocaven aquests noms en l'ànima de l'il·lusionada fadrina.

Mes, durà poc tanta benaurança. Un vespre, en entrar a casa seva, sa mare l'esperava a la porta i, sens contestar-li a la sua tímida salutació, començà en un devassall de preguntes i reptes que l'autoritat materna llençava a sa filla, blanca d'esglai en descobrir-li la seva amor.

La mare de l'Esperança sospitava de temps; el canvi en les costums de sa filla l'estranyà: veus amigues l'enteraren del festeig. El recte concepte que tenia de la moral i les bones habituds, no la féu dubtar ni un moment de trencar sobtadament aquell festeig del que res de bo podia eixir-ne. Es mostrà inflexible davant els precs eternidors de sa filla; era imposible. Qui era ell? sabia amb quins intents hi anava? què feia? No pensava en la seva curta edat i manca d'experiència?

No en sabia res d'això l'Esperança. No volia saber-ho; tenia proves de que era estimada i no necessitava res més.

Continuà la veu materna dient-li el que podia esdevenir-li de no fer cabal des sos consells. Li contà l'estat de baixesa en què se troben actualment un seguici de noies que havien començat com ella. L'Esperança es revoltà. No, no podia ésser. El seu Enric no era pas com aquells altres que li contava: era ben diferent; no podia judicar-lo, ja que el coneixia. El seu amor no era punible; era impossible que de dos cors que bategaven un per l'altre, pogués eixir-ne ço que preconitzava.

La mare somrigué irònicament. Què sabia ella de la vida! No veia sa juvenesa!

L'Esperança es redreçà altra volta. Sos ulls plens de llàgrimes lluïen com gotes de rosada en auba pura. Es que només els majors tenen dret a estimar? Hi havia tal volta un límit on pogués començar a estimar-se? No era l'amor cosa innata en l'home? Quina llei natural podia tallar un amor naixent? La societat, la moral i les bones costums ho manaven! Què sabien elles d'amor! No deurién haver estimat mai segurament.

La mare de l'Esperança trencà aquella discussió amb una menaça per sa filla en cas de desobediència.

I ella, sanglotant i plorosa, anà a la seva cambra llençant-se pesadament en aquell llit on tantes voltes havia somniat dies de joia. Plorà llargament, ofegant sos sanglots en els llençols. Plorà per sa passada ventura; plorà per son amor que fugia. La seva primer amor!. La única, la veritable que tindria.

JOSEP AYESTA i BOIX

L'últim adéu

A la memòria del meu germà
En Ricard Corominas

Com el llum d'una xinxeta,
lentament es va escolant
de mon germà la videta,
que estimo amb goig delirant.

La seva faç esllanguida
retrata ben fidelment
tota la intensa ferida
que va obrir-li el sofriment.

Com flor que es va colltorçant
en finir la llum del dia,
mon germà va agonitzant;
tenia passió pel cant,
i deia una melodia.

Mon pobre germà... és mort!
Té als llavis rialla fina,
com si li brollés del cor
una cantúria divina.

LLUIS COROMINAS

Crònica local

Tingueren, com de costum, general acceptació els balls carnavalescs en el Centre Federal enforçant-s'hi la gent a grans bandades, però en el Casino «El Port» hi hagué l'entusiasme d'una novetat oferta per la iniciativa d'En Josep Camós, que fou la de transformar la bella sala de festes en un *funny garden*, i verament, resultà ésser una cosa *up-to-date* a Palamós. Amb plantes verdes i gerdes foren fetes unes llotges, i del centre de la sala penjaven garlandes. L'aspecte era bonic, i més ho hauria estat si hi hagués hagut molts de disfrassos. Ha d'abundar molt la pecúnia per a esmerçar-la en galindaines de Carnaval. Era l'observació general en els tres dies de gatzara; no obstant, va sortir nombrosa mainada, ja el dia del dijous gras amb disfrassos de preu. I en quant a animació molta n'hi hagué, per tal com el desig de divertir-se en balls és general en nostra vila. La gran diada del gaudi en plena naturalesa —en el jorn morat de cendra— va ésser pertorbat enguany per una forta llebetjada humida.

I és tal la passió pel bail que, bon punt traspassat el Carnaval, ja parla el jovent de pinyates. Hom havia anunciat que actuaria en la Quaresma una companyia de sarçuela, però no hi ha altra cosa que cine. Ara és probable que poguem disfrutar d'un concert organitzat pel notable violinista Sr. Munner, Sr. Llongàs pianista, Sr. Gàlvez viola i una molt distingida cantatriu nordamericana. Els nostres orfeonistes han començat a treballar per l'excursió a Figueres, on se celebrarà l'Aplec d'Orfeons de les nostres contrades formant un conjunt de vora un miler de cantadors.

En el port hi ha hagut relatiu moviment amb l'embarc de mercaderies per a Anglaterra i als Estats Units. Si fa no fa, les fàbriques continuen igualment, resultant verament avorridor l'atur de braços i d'energies. Al primer lleuger símptoma de millorament, ja apar que ve la reacció: aixís ara als senyals d'abolició de la llei seca als Estats Units ja sembla que tothom respira satisfet. Es de creure que vindrà l'abolició de tal llei perquè val més beure vi que no pas emmetzinar-se amb opi o morfina.

Hi ha expectació en l'afer de constitució de l'Ajuntament. El no saver qui serà batlle és cosa que no ha passat de molts i molts anys. L'actual al-

calde Sr. Gafas, ha confiat a l'eximi artista Sr. Triadó, molt amic de la nostra vila, el pergamí que ha d'entregar-se a En Josep Tauler. Començ del carrer de Pí i Margall i del Major han estat molt ben arranats. En el ram de transports veiem ara una novetat: la de les carretes amb una gran gàbia a posta per posar-hi ruscalls i suro pelegrí.

A l'església parroquial, per mercé d'uns quants fedels, hi han a l'altar major rics canalobres i una bella alfombra.

Malgrat dels grans arreus de pesca, no s'ha hagut gens de peix en aquesta mesada, en manera que als planys dels qui en fàbrica fan pocs jornals s'ajunten els d'aquells que treballen en l'immensitat. No obstant, per als mestres d'aixa que animen la gran esplanada del moll ha passat una tongada de feina.

A l'església de l'Hospital va ésser honorat Sant Josep amb una funció en que predicà un Pare Carmelità de Palafrugell.

S'és domiciliat a nostra vila l'acabalat senyor En Pere Gispert i Geli. Hi sojornarà una temporada el jove alemany Herr Sauerwein. I en viatge de noces ha visitat la nostra lluminosa població el senyor Enkel, una de les més prestigioses firmes comercials d'Alemanya.

El 26 de Febrer, després de llarga malaltia finà la distingida senyora Mercé Casamada de Ribera, en plena joventut, a la flor del matrimoni. L'acte del seu enterrament fou la manifestació de les grans amistats i simpaties amb què compta la seva família. En la gran gernació hi figuraven personalitats de les poblacions veïnes i representacions de tots els estaments de Palamós.

També ha mort Na Maria Calvo, mare d'En Vicens Prats, President de l'Orfeó, i mare política del fabricant En Miquel Palet. A l'enterrament assistí l'Orfeó i molta de gent.

A. C. S.

Moviment del port

Vaixells entrats durant el mes de Febrer de 1922.

1, Vap., Calderón, (inglés); 2, vap., La Sabinosa; 3, veler, Joven Paquito; 4, vap., Pacífico; 5, vap., La Sabinosa; 6, vap., Carnoules, (francés); 7, vap., La Sabinosa; 8, veler, Joven Paquito; 9, vap., Orán; 10, vap., La Sabinosa; 11, vap., Pacífico; 12, veler, Maria Rosa; 13, veler, 2.ª Carmencita; 14, veler, Redenzione, (italià); 15, veler, Joven Paquito; 16, vap., Mont Sant; 17, vap., Banckdale (n. americana); 18, veler, Fernando Gaset; 19, veler, Manuel 2.ª; 20, vap., La Sabinosa; 21, vap., Cisneros, (inglés); 22, vap., Collobrieres, (francés); 23, vap., La Sabinosa; 24, veler, Capdepera; 25, veler, Joven Paquito; 26, vap., La Sabinosa; 27, vap., Orient.—Total 27.

Caixa d'Estalvis

Mes de Febrer

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
96	5836	26	2701'45	2

Registre civil

Mes de Febrer

Naixements.—1, Oliver i Carreras.—2, Emili Pol i Soler.—3, Fèlix Barceló i Sais.—4, Ros i Prim.—5, Bartí i Plana.—6, Joan Llobet i Correllas.—Total 6.

Defuncions.—1, Catalina Geronés i Moreno, 3 anys.—2, Manel Torrabella i Ventura, 65 anys.—3, Mercé Casamada i Russinyol, 23 anys.—4, Clara Bardera i Casanovas, 69 anys.—Total 4.

Matrimonis.—1, Josep Torrent i Martí amb Antònia Cadira i Bagué.—2, Joan Donjó i Mascià amb Joana Crosa i Capdevila.—3, Pere Tauler i Batet amb Lluïsa Ripoll i Cabarrocas.—4, Víctor Castelló i Jordana amb Filomena Comas i Rós.—5, Emili Roca i Subirà amb Remei Franch i Aliu.—6, Pere Josep i Lluís Clavaguera amb Maria Bahi i Noguer.—Total 6.

Tallers Tipogràfics LLORENS CASTELLÓ—Palamós.